

PARAULES DE VIDA

Des de Lourdes sense por

«**N**o tingueu por» és el gran missatge del Ressuscitat, com ho havia estat ja abans durant el seu Ministeri a Galilea.

Un missatge de confiança que la Peregrinació Diocesana amb malalts escolta avui a Lourdes als peus de la Mare de Déu i de santa Bernardeta.

L'evangelista Mateu presenta diverses vegades la crida divina a «No tenir por»: ho diu un àngel del Senyor a Josep (1,20); també ho diu l'àngel del Senyor a les dones en clarejar el diumenge de Pasqua (28,5.10); el mateix Jesús ho diu avui als seus «No tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima» (10,26.28.31); o quan veient-lo caminar sobre l'aigua, pensen que és un fantasma (14,27); i també quan la Transfiguració (17,7).

Tenir por és termòmetre d'allò que estimem: ens fa por perdre els valors de què gaudim. Precisament per això ens fa por la perspectiva de perdre la connexió amb les persones estimades.

La por és una reacció humana instintiva davant lo desconegut i davant les dificultats inherents a la nostra condició humana mortal i fràgil.

Davant aquest instint inevitable, quin remei ens queda? Una primera actitud necessària és tenir una justa valoració de les realitats que estimem donant a cadascuna el seu valor adequat. Cuidar els animals és un gran valor, però cuidar-los per damunt de les persones és un error. Estimar i cuidar la salut corporal, tan pròpia com dels altres, és deure cristià inclòs al 5è Manament; però cuidar la

salut corporal descuidant l'espiritual és un greu error.

Jesús ho avisa clarament: *No tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos.*

Ens cal un profund i sincer examen de consciència: Què és el que més estimem de debò? Si la fidelitat a Crist i a l'Evangeli, així com la pertinença viva a la seva Església, no ens són valors fortament estimats, és que el nostre Baptisme s'ha aigualit.

Jeremies, *amençat de tots costats*, amb actitud modèlica sap trobar el recolzament necessari en l'experiència conscient de què *el Senyor em fa costat com un guerrer invencible i per això els qui em persegueixen no podran apoderar-se de mi.*

El profeta en té experiència històrica al llarg de la seva trajectòria vital, a la vegada que cada dia en fa memòria conscient i agraïda.

És l'actitud que hem de reproduir cadascú de nosaltres. La nostra pregària confiada ha de ser com la de Jeremies: *Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos i penetreu tot l'interior dels homes: Feu-me veure com feu justícia ja que és a Vós que jo he confiat la meua causa.*

Perquè la causa de Jeremies és la causa de Déu.

A més, des de la fe cristiana, tenim una garantia superior que ens recorda sant Pau: *El do no té comparació amb la caiguda. La gràcia de Déu ha abundat molt més.*

El poder de la gràcia de Déu té molta més força d'atracció que la seducció del Pecat.

Conscients de ser *enviats com ovelles enmig de lllops* (Mt 10,16), seguint les petjades dels Dotze, tot el Poble de Déu hem de testimoniar avui amb esperança que ni els escàndols protagonitzats per alguns, ni la persecució mediàtica, ni les desqualificacions generalitzades, *podran separar-nos de l'amor de Déu manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (Rom 8,39).

Units a la pregària dels pelegrins a Lourdes, visquem l'encàrrec de Jesús:

A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel. Però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hiperpaternitat i eugenèsia liberal (II)

Des del transhumanisme es fa una especial insistència en l'imperatiu de millorar les generacions futures, tot modificant els gens que siguin conuenients per garantir el naixement d'éssers humans millorats.

En aquest debat s'està produint un desplaçament de l'anomenada eugenèsia negativa, que s'havia proposat per evitar el desenvolupament de certes malalties de tipus hereditari amb el propòsit de no transmetre-les a les generacions futures, cap a l'eugenèsia liberal, que ja no té una orientació terapèutica, sinó perfeccionista. Els transhumanistes s'oposen, amb virulència, a una regu-

lació política de la genètica humana i, per tant, a l'eugenèsia estatal, però defensen el millorament biotecnològic del *nasciturus*. És una qüestió de lliure decisió, de consum segons la pròpia voluntat.

Els ideòlegs transhumanistes parteixen del supòsit que una mà invisible regularia automàticament les microdecisions individuals i que tot això garantiria les mutacions successives de l'espècie humana vers una nova espècie.

La discussió no està centrada en si es poden o no aplicar-se les biotecnologies en les primeres fases de la vida humana emergent per pal·liar alguna patologia

congenita mitjançant la teràpia gènica. La qüestió que posa al bell mig de l'àgora el transhumanisme és l'imperatiu de modificar el *nasciturus* perquè neixi amb més prestacions, si es pot dir així, amb unes qualitats i capacitats millors de les que tindria si solament es deixés fer el seu curs natural.

El debat introduït pel transhumanisme ressuscita velles qüestions com la de l'eugenèsia, però no exercida des de l'Estat per motius racials, sinó l'eugenèsia liberal, exercida pels pares del *nasciturus*, amb la voluntat de millorar les seves condicions naturals a fi i efecte que estigui més ben dotat i tingui més capacitat per

competir en el món en el qual haurà de viure.

Què significa la paternitat? Quins són els límits de la maternitat? Tenim dret els pares a millorar el fills que naixeran? Tenim dret a no fer-ho, podent-ho fer? Tenim el deure d'aplicar totes les tecnologies que estan al nostre abast per millorar-los? El fill és una propietat? És un do? Ens pertany? I, si no ens pertany, a qui pertany? Qui pot decidir alterar la seva composició cromosòmica per ser millor? Algú ho pot decidir? Entra dins del camp de decisions de la paternitat?

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Desde Lourdes
sin miedo

«**N**o tengáis miedo» es el gran mensaje del Resucitado, como lo había estado ya antes durante su Ministerio en Galilea.

Un mensaje de confianza que la Peregrinación Diocesana con enfermos escucha hoy en Lourdes a los pies de la Virgen María y de santa Bernardita.

El evangelista Mateo presenta varias veces el llamamiento divino a «No tener miedo»: se lo dice un ángel del Señor a José (1,20); también se lo dice el ángel a las mujeres al alborar el primer día de la semana (28,5.10); el mismo Jesús se lo dice hoy a los suyos «No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma» (10,26.28.31); o cuando viéndolo andar sobre el agua, piensan que es un fantasma (14,27); y también en la Transfiguración (17,7).

Tener miedo es termómetro de aquello que estimamos: nos da miedo perder los valores de los que disfrutamos. Precisamente por eso nos da miedo la perspectiva de perder la conexión con las personas amadas.

El miedo es una reacción humana instintiva ante lo desconocido y ante las dificultades inherentes a nuestra condición humana mortal y frágil.

Ante este instinto inevitable, ¿qué remedio nos queda? Una primera actitud necesaria es tener una justa valoración de las realidades que amamos dando a cada una su valor adecuado. Cuidar de los animales es un gran valor, pero cuidarlos por encima de las personas es un error. Querer y cuidar la salud corporal, tanto la propia como la de los otros, es deber cristiano incluido en el 5.º Mandamiento; pero cuidarla descuidando la espiritual es un grave error.

Jesús lo avisa claramente: *No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma. No; temed al que puede llevar a la perdición alma y cuerpo en la gehenna.*

Nos hace falta un profundo y sincero examen de conciencia: ¿Qué es lo que más queremos de verdad? Si la fidelidad a Cristo y al Evangelio, así como la pertenencia viva en su Iglesia, no nos son valores fuertemente queridos, es que nuestro Bautismo se ha agitado.

Jeremías, *pavor-en-torno*, con actitud modélica sabe encontrar el espaldarazo necesario en la experiencia consciente de que *el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes.*

El profeta tiene experiencia histórica a lo largo de su trayectoria vital, a la vez que cada día hace memoria consciente y agradecida.

Es la actitud que tenemos que reproducir cada uno de nosotros. Nuestra plegaria confiada tiene que ser como la de Jeremías: *Señor del universo, que examinas al honrado y sondeas las entrañas y el corazón, ¡que yo vea tu venganza sobre ellos, pues te he encomendado mi causa!*

Porque la causa de Jeremías es la causa de Dios.

Además, desde la fe cristiana, tenemos una garantía superior que nos recuerda san Pablo: *Sin embargo, no hay proporción entre el delito y el don: donde abundó el pecado, sobreabundó la gracia.*

El poder de la gracia de Dios tiene mucha más fuerza de atracción que la seducción del Pecado.

Conscientes de ser enviados *como ovejas entre lobos* (Mt 10,16), siguiendo las huellas de los Doce, todo el Pueblo de Dios tenemos que testimoniar hoy con esperanza que ni los escándalos protagonizados por algunos, ni la persecución mediática, ni las descalificaciones generalizadas, podrán *separarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, nuestro Señor* (Rom 8,39).

Unidos a la oración de los peregrinos en Lourdes, vivamos el encargo de Jesús: *A quien se declare por mí ante los hombres, yo también me declararé por él ante mi Padre que está en los cielos. Y si uno me niega ante los hombres, yo también lo negaré ante mi Padre que está en los cielos.*

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

XXXVII Trobada interdiocesana
de Vida Creixent a Girona

El dimecres 10 de maig, uns sis-cents membres del moviment Vida Creixent de les diòcesis de Catalunya i les Illes, ens vam aplegar a Girona per celebrar la trobada anual. Com tots els anys la nostra diòcesi també va ser-hi representada. De bon matí, vam sortir de Tortosa en autocar presidits pel consiliari de Vida Creixent, Mn. Joan Bajo Llauredó, i per la coordinadora diocesana, Sra. Encarna Gisbert Abellana.

En sortir de la nostra ciutat vam oferir la jornada al Senyor, amb les pregàries preparades per aquesta ocasió en el fulletó que ens fou lliurat en pujar a l'autobús, el qual portava com a títol el mateix d'aquesta crònica, i les paraules: «Sigueu benvinguts a Girona». La coordinadora va preparar una síntesi del temari que estem treballant aquest curs: «L'harmonia de la teva vida».

L'hora d'inici a les 10 h per visitar els llocs d'interès de la ciutat, i l'hora del comiat a les 17 h, malgrat que els membres de Vida Creixent de Tortosa, a causa de la distància, gairebé no vam visitar cap lloc turístic, ja que vam arribar just a l'explicació de l'Ex-Col·legiata de Sant Felí a càrrec de Mn. Joan Baburés, rector de la parròquia.

Després de les salutacions, ens explicà Mn. Baburés que a l'Ex-Col·legiata es troba la capella i el sepulcre del patró de la ciutat, sant Narcís, qui va tenir com a diaca sant Fèlix, primer màrtir de l'Església gironina, el qual fou soterrat també aquí. Al final d'una explicació molt exhaustiva, ens desitjà una bona estada i allí sempre trobaríem les portes obertes per rebre'ns.

A continuació van tenir lloc els parlaments.

A les 12 h s'inicià la celebració de l'Eucaristia, presidida per l'administrador diocesà, Mn. Luis Suñer, i concelebrada per vint-i-dos consiliaris dels diferents grups de Vida Creixent.

Les pregàries van fer-les un representant de cada diòcesi. Les paraules de comiat foren: «Aneu i porteu tota l'alegria del Senyor ressuscitat». I abans d'acomodar-nos no podia faltar el nostre himne.

Després de compartir un dinar de germanor al Palau Firal de la Devesa, ens vam acomiadar i vam iniciar el viatge de retorn amb alegria i donant gràcies al Senyor per la feliç jornada que havíem passat i desitjant fer realitat les paraules de l'himne de Vida Creixent: «I aquesta alegria ningú no ens la prendrà!»

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Si acollim Crist amb els braços oberts, acollirem també els altres amb confiança i humilitat» (9 de desembre).

@Pontifex_es: «Aquest moment difícil és també un temps de salvació, en el qual el Senyor, a través de la Mare de Déu, continua donant-nos el seu Fill, que ens crida a la fraternitat, a deixar de costat l'egoisme, la indiferència i l'antagonisme, i a fer-nos càrrec els uns dels altres» (12 de desembre).

@Pontifex_es: «Demanem a Maria, Verge de la Dolça Espera, que ens ensenyi a "vetllar i pregar" per a no distreure'ns en el seguiment del seu Fill i per descobrir la seva presència salvadora en els esdeveniments de la nostra vida quotidiana» (23 de desembre).

@Pontifex_es: «En Jesús, Déu ens fa fills seus i ens nodreix de tendresa. Ve per tocar-nos el cor i dir-nos que l'única força que canvia el curs de la història és l'amor» (24 de desembre).

Festa en honor a sant Miquel a Vinebre

El segon dissabte del mes de maig, aquest any el dia 13, el poble de Vinebre celebra la festa de l'ermita en honor a sant Miquel.

Tot comença el divendres amb la plantada de l'«Aubi» dels petits i a la nit dels grans, a la plaça de l'Església; el dissabte és el dia fort: 8.30 h processó del sant, on es tiren paperets i «sempre vives» i tots cap a l'ermita on a les 9.30 h es fa la benedicció de les «aufertes», un pa típic, i la missa cantant els goigs, l'esmorzar, els jocs tradicionals, ballada de sardanes i la jota i tots cap al poble a portar el sant a l'església.

El diumenge missa, aquest any amb la Unció dels Malalts, paella popular i fins a l'any vinent si Déu vol.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Vinebre

La primavera: temps de rogatives

Si visiteu la comarca dels Ports de Morella en primavera trobareu un fet sorprenent: la gran quantitat de celebracions religioses en plena natura, amb un acte simpàtic i curiós: la benedicció del terme, els quatre punts cardinals, que no és un acte de màgia, sinó «d'agraïment» per tots els béns que la natura ens proporciona i un acte de «responsabilitat» per tot el que els homes podem fer per la cura de la natura.

Al triomf de la primavera en els nostres pobles muntanyencs i mediterranis esclaten en celebracions que la religió ha anat aprenent de la cultura popular. Amb les transformacions afegides, les demandes contra les pestes o per demanar la pluja... demostren l'antiquíssima capacitat humana de sentir la natura i transformar-la en cultura i símbol.

No hi ha cap poble que no tingui les seues celebracions en plena natura: Morella, Forcall, Zorita, Cincorres, Vilafranca, La Mata, La Todolella, Portell, Castellfort, Catí, Vallibona... Ermites com La Balma, Vallivana, Sant Cristòfol, Sant Domingo, El Sargar, L'Avellà, Sant Pere, Sant Marc... són visitades pels vilatans de cada poble. Poques manifestacions poden comparar-se a la bella manera d'implorar les bones collites o donar gràcies a Déu per un hivern de neus i de béns o implorar del cel l'aigua tan necessària per als camps.

Però, què és una Rogativa? És una processó, una sortida al camp, organitzada per aconseguir el perdó dels pecats, obtenir gràcies o béns i, sobretot, d'acció de gràcies. Històricament, les rogatives més nombroses en assistència s'han fet, potser, per demanar: «salut, pau i aigua».

No perquè sigui la més nombrosa però sí per la seua originalitat, em fixaré ara en la Rogativa de Vallibona a la Mare de Déu de la Font de Pena-Roja de Tastavins, del País Valencià a l'Aragó. 7 hores caminant: la vespra de la festa de l'Ascensió del Senyor, a les 7.30 del matí, als tocs de la campana grossa, cantant l'*Exsurge Domine* i les Lletanies dels Sants surt la Rogativa des de l'església de Vallibona. 7 és el número: 7 casaments, cada 7 anys, 7 hores de camí. A l'endemà, la tornada es per Herbers on tot el poble surt a rebre la Rogativa amb tots els estendards, com si fos festa major. Ben entrada la vesprada, la Rogativa arriba a Vallibona i comença el compte enrere: d'aquí a 7 anys tornarem a Pena-Roja.

Paco Vives Pitarch
Rector de la Pquia. Sant Francesc d'Assís,
de Jesús-Tortosa

AGENDA

■ **Diumenge 02**, Xert, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 4a set.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell: Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastro, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, mr., a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sant David, ermità (s. V).

27. ■ Dimarts [Gn 13,2-5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat.

28. ■ Dimecres [Gn 15,1-12.17-18 / Sl 104 / Mt 7,15-20]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767).

29. ■ Dijous [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sants Pere i Pau: sant Pere (o Queses), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

30. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal

de Llemotges, bisbe; santa Emiliana, verge.

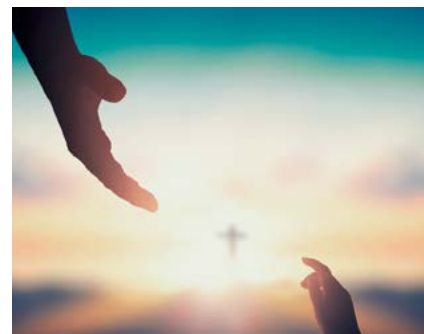
1. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1 / Mt 8,5-17]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a set.) [2R 4,8-11.14-16a / Sl 88 / Rm 6,3-4.8-11 / Mt 10,37-42]. Sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i el beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, preveres jesuïtes i màrtirs.

Diumenge XII de durant l'any (A)

COMENTARI

«No tingueu por dels qui maten només el cos»

Es cristians han experimentat persecucions al llarg dels segles i les experimenten també avui. Jesús ja ho va preveure i per això exhorta els seus deixebles a no tenir por: *No tingueu por dels homes*. Aquesta por no ens ha d'impedir de proclamar l'evangeli a tots els pobles: *Allò que us dic a la fosca, digueu-ho a plena llum*. L'ensenyament de Jesús ha d'arribar a tots els pobles. Ell relativitza les persecucions: *No tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima*. Sí, podem perdre la vida, però no és el fonamental; el pitjor que ens pot passar és perdre la nostra vida eterna, renegant o renunciant a la nostra fe. Però només serem capaços de donar la nostra vida si confiem totalment en el Senyor. Per això Jesús ens convida: *No tingueu por*, ho torna a repetir i ens recorda com Déu té cura dels ocells: *Valeu més que tots els ocells plegats*. El mateix trobem a la primera lectura. Jeremies sabia molt de persecucions: *Denuncieu-nos-el perquè el puguem denunciar; seguiu-lo de prop; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell*. En aquesta situació terrible, rodejat d'enemics per tot arreu Jeremies, tanmateix proclama: *El Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi*. I a aquesta confiança segueix una súplica: *Senyor, feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa*. I acaba demanant a tots un càntic d'acció de gràcies perquè *ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal*. Pau recorda l'entrada del pecat en el món per un sol home, però afirma clarament: *El do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia de Jesucrist*: no ens cal tenir por de la persecució obra del mal i del pecat perquè la gràcia, el poder de Jesucrist és immensament superior. La confiança en Déu ens ha de fer superar qualsevol temor a la persecució o a les dificultats que tinguem per anunciar l'evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,10-13)

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: "Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguiu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell." Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa. Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

▶ Salm responsorial (68)

R. Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

Per vós, Déu meu, he d'aguantar els escarnis, / i abaijo els ulls, avergonyit; / els meus germans em consideren foraster, / em desconeixen els meus familiars. / El zel del vostre temple em consumia, / i he hagut de rebre els insults dels qui m'ultratgen. R.

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat, / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. / Que el lloin el cel i la terra, / els mars i tot el que s'hi mou. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-15)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,26-33)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,10-13)

Dijo Jeremías: «Oía la acusación de la gente: "Pavor-entorno, delatadlo, vamos a delatarlo". Mis amigos acechaban mi traspié: "A ver si, engañado, lo sometemos y podemos vernos de él".

Pero el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes. Acabarán avergonzados de su fracaso, con sonrojo eterno que no se olvidará.

Señor del universo, que examinas al honrado y sondeas las entrañas y el corazón, ¡que yo vea tu venganza sobre ellos, pues te he encomendado mi causa! Cantad al Señor, alabad al Señor, que libera la vida del pobre de las manos de gente perversa».

▶ Salmo responsorial (68)

R. Señor, que me escuche tu gran bondad.

Por ti he aguantado afrentas, / la vergüenza cubrió mi rostro. / Soy un extraño para mis hermanos, / un extranjero para los hijos de mi madre. / Porque me devora el celo de tu templo, / y las afrentas con que te afrentan caen sobre mí. R.

Pero mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. / Alábenlo el cielo y la tierra, / las aguas y cuanto bulle en ellas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-15)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron. Pues, hasta que llegó la ley había pecado en el mundo, pero el pecado no se imputaba porque no había ley. Pese a todo, la muerte reinó desde Adán hasta Moisés, incluso sobre los que no habían pecado con una transgresión como la de Adán, que era figura del que tenía que venir. Sin embargo, no hay proporción entre el delito y el don: si por el delito de uno solo murieron todos, con mayor razón la gracia de Dios y el don otorgado en virtud de un hombre, Jesucristo, se han desbordado sobre todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,26-33)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No tengáis miedo a los hombres, porque nada hay encubierto, que no llegue a descubrirse; ni nada hay escondido, que no llegue a saberse. Lo que os digo en la oscuridad, decidlo a la luz, y lo que os digo al oído, pregonaadlo desde la azotea. No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma. No; temed al que puede llevar a la perdición alma y cuerpo en la "gehenna". ¿No se venden un par de gorriones por un céntimo? Y, sin embargo, ni uno solo cae al suelo sin que lo disponga vuestro Padre. Pues vosotros hasta los cabellos de la cabeza tenéis contados. Por eso, no tengáis miedo: valéis más vosotros que muchos gorriones. A quien se declare por mí ante los hombres, yo también me declararé por él ante mi Padre que está en los cielos. Y si uno me niega ante los hombres, yo también lo negaré ante mi Padre que está en los cielos».